

ŽIVOT KÁNĚTE

Osnova:

1. Moje začátky
2. Nehoda, nečekaná záchrana, návrat do přírody
3. Uhníždění a poděkování

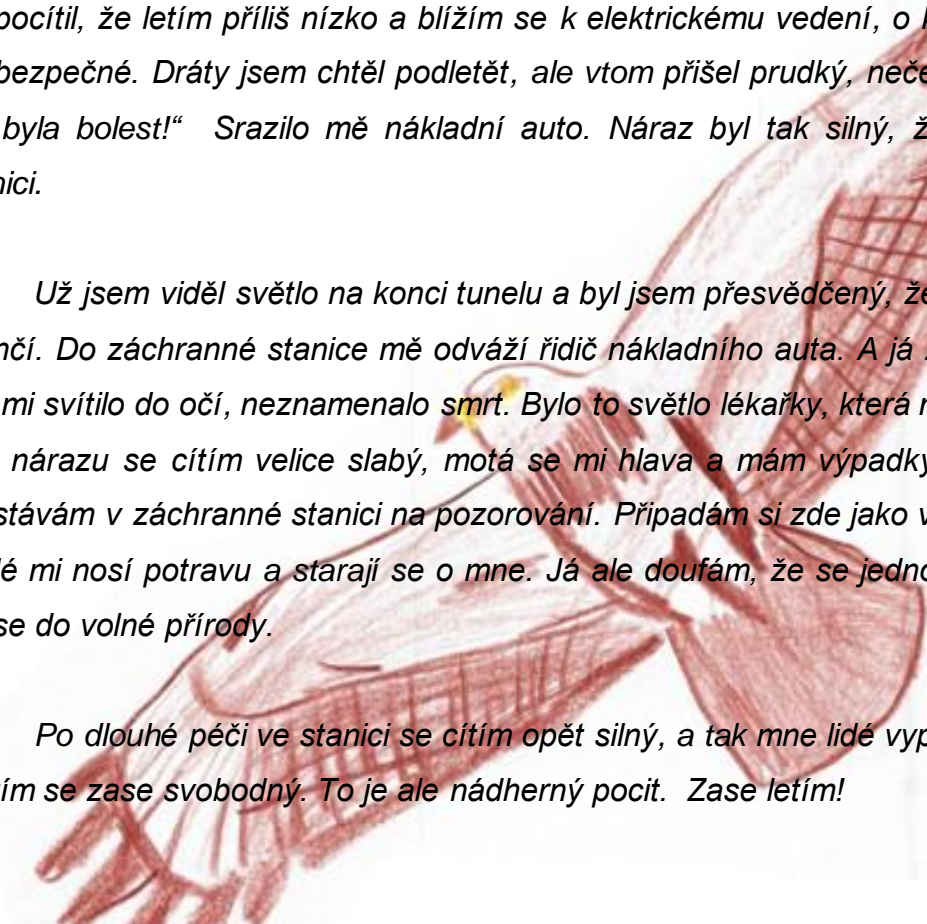

Můj život začal vyhlíhnutím se z vejce na osamoceném vysokém stromě. Nebyl jsem tam sám, ale se svými dvěma sourozenci. Potravu od rodičů jsme si vynucovali písklavým zvukem: „Kiiij, kiiij.“ Matka nás krmila ze svého zobáku a později se začal starat i otec. Potravu pokládali na okraj našeho hnízda. Matka je větší než otec, má zhruba 50 cm na výšku a rozpětí křídel až 130 cm, váží 1 200 g.

Po devíti týdnech se osamostatňuji a můj hlas je hlubší a výraznější. Začínám se starat sám o sebe. Učím se lovit, nejčastěji na polích myši a hraboše. Ale mám rád i krtky a drobné ptáky. Při jednom lovu jsem byl tak vyčerpaný, že jsem ani nepocítil, že letím příliš nízko a blížím se k elektrickému vedení, o kterém vím, že je nebezpečné. Dráty jsem chtěl podletět, ale vtom přišel prudký, nečekaný náraz. „Au, to byla bolest!“ Srazilo mě nákladní auto. Náraz byl tak silný, že jsem upadl na silnici.

Už jsem viděl světlo na konci tunelu a byl jsem přesvědčený, že můj krátký život končí. Do záchranné stanice mě odváží řidič nákladního auta. A já zjišťuji, že světlo, co mi svítilo do očí, neznamenal smrt. Bylo to světlo lékařky, která mě ošetřuje. Po nárazu se cítím velice slabý, motá se mi hlava a mám výpadky paměti, a proto zůstávám v záchranné stanici na pozorování. Připadám si zde jako v matčině hnízdě. Lidé mi nosí potravu a starají se o mne. Já ale doufám, že se jednoho dne podívám zase do volné přírody.

Po dlouhé péči ve stanici se cítím opět silný, a tak mne lidé vypouští do přírody. Cítím se zase svobodný. To je ale nádherný pocit. Zase letím!

Zanedlouho jsem si našel partnerku, se kterou budu celý život. Stavíme si spolu hnízdo z větví a mechu, abychom mohli založit rodinu. Velké díky patří řidičji, že mne odvezl do stanice, kde se o mě postarali. Díky nim můžu svůj život prožít na plno a bez následků.

NEJIDEÁLNĚJŠÍ MÍSTO PRO LOV

NEBEZPEČÍ

NEHODA

